

[Aksel Larsen.]

råbes mod udviklingen i Fællesskabets virksomhed. Med hensyn til den økonomiske og sociale politik mener Fællesskabet, at målene for den økonomiske udvikling og den sociale retfærdighed fortsat kan og bør forfølges inden for rammen af den fælles politik, som er udarbejdet og vil blive udarbejdet på fællesskabsplan.“

Ministerrådets formand, Aldo Moro, tilføjer, at man er da aldeles overbevist om, at den danske handelsministers tale ikke skal forstås sådan, at Danmark vil søge bort fra det grundlag, hvorpå forhandlingerne overhovedet er ført, og som er udtrykt af minister Harmel i sin tid. Minister Harmel sagde i sin tid, da man indledte forhandlingerne med ansøgerlandene:

„Vi går ud fra det princip, at Deres stater accepterer traktaterne og disses politiske formål, alle beslutninger, af hvad art de end måtte være, som er kommet til efter traktaternes ikrafttræden, og de retningslinjer, der er valgt med hensyn til udviklingen.“

Jeg synes, det er tydeligt nok, men det harmonerer jo i øvrigt med den erklæring, den tidligere handelsminister, hr. Nyboe Andersen, afgav ved forhandlingernes åbning i Bruxelles, at Danmark uden forbehold godkender Romtraktaten og de øvrige traktater, at Danmark uden forbehold godkender alle hidtidigt truffne beslutninger, og at Danmark uden forbehold godkender planerne for fællesmarkedets videre udvikling. Det var jo dem, der blev nedfældet i Wernerplanen og i Davignonrapporten.

Der er altså ingen tvivl: det er det grundlag, forhandlingerne er ført på, og derfor har handelsministeren puttet det socialdemokratiske årsmødes betingelser i lommen, ikke fremlagt dem i Bruxelles, men det forhindrer ham naturligvis ikke i at komme hjem og gøre, som han gjorde på et socialdemokratisk lukket møde.

Jeg ved jo ikke så nøje, hvad der foregik dér, men jeg har læst det socialdemokratiske dagblad, der udkommer endnu, Aktuelt, for den 11. ds., og her står der i referatet fra det pågældende møde følgende:

„Handelsminister Ivar Nørgaard, der i aftes tog direkte fra mødet til forhandlingerne i Bruxelles, indledte debatten med at fastslå, at den første og vigtigste betin-

gelse for dansk indtræden i EF er opfyldt, nemlig at briterne med stort flertal i parlamentet havde besluttet at tilslutte sig fællesmarkedet.“

Videre sagde handelsministeren, at der ikke længere kan herske tvivl om, at vi selv kan bestemme fordelingspolitikken, skatte- og socialpolitikken. Det er jo lige stærkt nok, det sidste, når de socialdemokratiske betingelser var, at vi skal have absolut selvbestemmelsesret om skatte- og socialpolitik, så at sige nu: der kan ikke herske tvivl. Jo, der hersker i høj grad tvivl efter Aldo Moros tale.

Jeg skal ikke citere det socialdemokratiske årsmødes mange og temmelig afgørende betingelser. Jeg vil kun konstatere, at det er stærkt, at handelsministeren på et socialdemokratisk internt møde ligesom her i tinget fremstillede det, som om alt nu er i orden, de betingelser, vi har stillet, er blevet opfyldt, og vi kan med sjælero gå ind.

Ja, jeg må jo tage taletiden i agt, og der er visse formuleringer, som jeg godt kunne have lyst til at bringe i min egen version, men når andre har bragt dem mere kortfattet og koncentreret, end jeg er i stand til at føde dem her på talerstolen, så tillader jeg mig at anvende disse; altså bringer jeg et kort citat af, hvad professor Jørgen S. Dich skrev i Politikens kronik for den 14. december i år. Han skrev:

„Vi prøvede at bygge barrikader om vor uafhængige skatte-, afgifts- og socialpolitik i Bruxelles. De faldt, før de var færdige. Vi prøvede at sikre os imod, at Romunionen udvikler sig efter sin hensigt til en militærunion til erstatning for NATO. Det blev afvist med en bemærkning på 3 linjer. Vi prøver at bygge barrikader som værn imod tysk opkøb af dansk jord. Vi ved, at de vil falde. Vi kan ikke hindre tyskere i at købe landbrugsejendomme, hvis de blot forinden har forpægtet dem i 2 år. Vi kan holde både danske og tyske uden for fredede områder, men vi kan ikke lave regler om erhvervsmæssige køb eller leje af sommerhuse, som stiller tyskere dårligere end danskerne. Al national diskrimination er forbudt. Vi accepterer Wernerplanen og håber med foldede hænder på, at den ikke bliver til noget. Over for Romunionen må vi give op. Her er ingen midler mulige.“